

An illustration of a family of three walking towards the right. On the left, a woman in a blue dress carries a pink suitcase with an orange square. In the middle, a young girl in a pink polka-dot dress carries a pink suitcase with a yellow diamond and a blue square. On the right, a man in a striped shirt and shorts carries a large orange suitcase with a blue square and a green square. The background is a light blue sky with white clouds. The overall style is simple and colorful.

Ilustrovala
Zuzana Rusinová

Cestování s Velrybou

A stylized illustration of a town with white houses and blue roofs. The houses have small, colorful rectangular windows. In the foreground, there are blue curved shapes representing water or a path. The background is a light blue sky with white clouds.

Eva Papoušková

albatros

Cestování s Velrybou

Eva Papoušková

Ilustrovala
Zuzana Rusínová

Albatros

S láskou tátovi, který řídil.

© Eva Papoušková, 2014
Illustrations © Zuzana Rusínová, 2014

ISBN 978-80-00-03788-2

I.

Hlemýžď má na zádech ulitu. Když potřebuje, tak se schová do domečku. Ale Terka, která si ze všeho nejraději hrála na zahradě jejich opravdického úvalského domku, měla o hlemýždě velkou starost. Co když je ve svém malém domku do spirály namáčaný? Ani kuchyň, chudák hlemýžď, nemá. A paní hlemýžďová s ním nebydlí v ložnici, ale má na zádech svůj vlastní byt... Rozhodla se zařídit pro ně lepší bydlení. Plechovou krabici od čaje vyložila listím a travou a naskládala do ní celou hlemýžďí rodinu. Krabici potom odnesla do maminičky zeleninové zahrádky, aby si hlemýžďi mohli odskočit na svačinu, kdykoliv dostanou hlad.

Terka bydlela se svou maminkou, tátou a staršími sourozenci Emou a Tomášem v domku s červenou střechou na kraji vesnice. Domek to byl tak akorát, maminka říkala, že víc oken na umývání a víc podlah na utírání by jí už vadilo. Terka bydlela v pokojíku s chytrou Emou, která už chodila do třetí třídy a měla svůj psací stůl. Nechtěla k němu Terku pouštět, protože na něm měla pořád nějaké učení. Byla děsně důležitá.

„Hlemýžď je hermafrodit. To znamená taťka a mamka v jednom,“ poučovala Terku. Terce to bylo jedno a šla si kreslit k mamince do kuchyně. Bylo to příjemné, protože maminka při vaření vyprávěla pohádky a zpívala, to aby překřičela basovou kytaru, na kterou hrál ve svém pokoji nejstar-

ší bratr Tomáš. Byl už velký, dvanáct mu bylo a říkal, že příští Vánoce bude potřebovat holicí strojek, jako má tatínek. Maminka si ze všeho nejvíc přála, aby se naučil noty.

Tatínek chodil každý den do továrny a v sobotu a v neděli kutil ve stodole. Uměl kutit moc dobře, vyrobil Terce z plechu báječné bábovičky. Krásně se zařezávaly do písku a šla s nimi krájet i hadice na zahradě, takže si Terka udělala spoustu gumových zelených prstýnků. Když šla ale maminka večer kropit, z hadice ne a ne téct voda. Maminka šla po hadici zpátky ke kohoutku a v polovině cesty našla prstýnky. Strašně se rozčílila a bábovky schovala. Tatínek byl zklamaný, ale maminka mu vysvětlila, že se

to dítě mohlo říznout. Tatínek zabručel, že nebezpečí je součástí života, ale maminka si trvala na svém.

Terce to ani moc nevadilo, protože měla spoustu jiných hraček a hlavně hlemýždě. Taky měli psa, jmenoval se Kolumbus po slavném objeviteli Ameriky. Možná i kvůli tomu jménu se Kolumbus ze všeho nejradši toulal po vesnici a navštěvoval cizí vzdálené psy. Maminka pak byla nervózní a Kolumba hledala po psích útulcích. Jednou totiž Kolumbus nastoupil v Úvalech do vlaku a vystoupil až na Masarykově nádraží v Praze. Neměl lístek, jenom ten s telefonním číslem za obojkem a mamince pak volala policie. Maminka se strašně lekla, pro Kolumba jela a večer mu v kuchyni

za trest četla nahlas novinové články o toulavých psech, se kterými to špatně dopadlo.

Někdy u nich doma bylo pěkně rušno, najednou hrála kytara, tatínek ve stodole pouštěl pilu cirkulárku, Ema křičela, že nemůže na svém stole najít pastelky, a Terka se dívala na pohádku v televizi, při které Kolumbus štěkal na prince, protože se mu nelíbil jeho baret. V takovém rámusu odcházela maminka do své zeleninové zahrádky, tiše sbírala hlemýždě a dívala se na oblohu, na které letadlo, co letělo někam do dálky, nechalo bílostříbrnou linku. Maminka si říkala, jak by to bylo krásné někam letět, bydlet tam v hotelu a dívat se na moře. To maminka nemohla, protože tatínek povídal, že je jich v rodině moc a peněz málo.

Když to jednou řekl před maminčinou maminkou, klánovicou babičkou, u které byly doma figurky, co se na ně nesmělo sahat, protože by se rozbily, řekla babička: „To by se taky někteří manželé museli víc snažit!“ A tatínek se zastyděl, až zčervenal, a šli rychle domů, ani jablkový závin nedojedli.

Jak tak šli přes les kolem trati a Ema s Tomášem šermovali klacky jako rytíři a Terka podél cesty sbírala šišky, dostal tatínek ohromný nápad. Dostal ho zrovna, když Terka našla místo šišky dalšího hlemýždě a pyšně tatínkovi ukázala jeho krásnou ulitu. Tatínek ji pochválil, ale o svém nápadu neřekl nikomu, ani mamince, která šla smutně a trochu unaveně vzadu. Věděl, že je to nápad s velkým N, a tím pádem veliké tajemství. Všechny překvapí, okouzlí a potěší a nikdy na něj nezapomenou a budou si ho připomínat až do konce života. A tatínek konečně přestal rudnout z klánovické babičky a začal se tiše usmívat. Šel a vzal maminku za ruku, aby jí pomohl jít dál.

II.

Dozrávaly třešně. Terka měla malý žebřík a košík a natrhala mamince spoustu velikých červených třešní na bublaninu, což je koláč s třešněmi nahoře. Terka se dívala do trouby, aby si nenechala ujít, jak bublanina bublá a nadskakuje a nádherně voní, a už se těšila, jak ho bude ukusovat a zároveň plivat pecky ven. Jenže v tu chvíli se rozštěkal na dvorku Kolumbus, ozval se rachot motoru a pak bouchnutí vrat od stodoly. Maminka s Terkou vyběhly před dům, ale to, co viděly, byl jen tatínek, který stál opřený o stodolu a tajuplně se usmíval.

„Ode dneška až do odvolání je vstup do stodoly zakázaný,“ řekl. Terce to připadalo zvláštní a samozřejmě by velice ráda věděla, co tatínek ve stodole schovává.

„Překvapení, překvapení,“ smál se tatínek, a aby ukázal, že je to překvapení skutečně vzácné, zamkl stodolu na veliký zámek.

Maminku to velice udivilo, ale neměla čas vůbec něco říkat, protože utíkala zpátky do kuchyně, aby vytáhla z trouby upečenou bublaninu. Tatínek šel za maminkou, protože horkou bublaninu miluje.

A Terka hned obešla stodolu, protože věděla, kde je v její stěně dírka po vypadlém dřevěném suku. Dá se jí dívat dovnitř a Terka uvidí to tatínkovo překvapení! Jenže, když došla k díře a podívala se skrz, nebylo vidět vůbec nic, protože ji zevnitř někdo zatloukl prkýnkem. Terka z toho byla celá paf. Co když má tatínek uvnitř něco fantastického, jako třeba velrybu v bazénu?

„Velrybu raději ne,“ řekla maminka s obavou, „kdyby byla dravá, mohla by nám sežrat psa.“ Ale tatínek se jenom smál a říkal, že nikdo neuhodne, co je uvnitř.

„Dejte mi měsíc. Potom překvapení odhalím!“

Když přišli Tomáš a Ema ze školy, byl už tatínek zavřený ve stodole a zevnitř se ozývaly podivné rány. Tomáš a Ema zkoušeli vývrtkou udělat jinou díru do stěny stodoly, ale viděla je maminka, která řekla:

„Tak to by nebylo fér, vážení,“ a vývrtku jim zabavila.

Ze stodoly se ozývaly rány. Přišel si stěžovat soused pan Kohoutek, který nemohl po obědě spát. Maminka mu nabídla bublaninu a přiznala, že tatínek chystá překvapení. Pan Kohoutek byl důchodce a překvapení měl velice rád. Šel a zaklepal na stodolu. K překvapení všech ho tatínek do stodoly pustil, ale dveře za ním hned zamkl, aby se tam nemohl dostat nikdo další. Tomáše to rozzlobilo.

„Pan Kohoutek je cizí a může do stodoly a my ne?! To není spravedlivý,“ řekl a bouchnul dveřmi svého pokoje.

„To je strašný!“ křikla Ema a bouchla dveřmi holčičího pokoje. Terka dupla nohou, znovu otevřela dveře svého a Emina pokoje a taky s nimi na protest ještě jednou bouchla.

To už měla maminka všeho toho rámusu dost a šla si prohlížet knížku se slavnými obrazy. To dělala vždycky, když potřebovala, aby ji uklidnily barvy. Maminka kdysi studovala dějiny umění, ale pak potkala tatínka a řekla mu, že studium počká, protože tatínek je důležitější. Klánovická babička se zlobila, ale pak ji to přešlo, protože řekla, že proti lásce jeden nic nenadělá... Maminka se ke knize ráda vracela a vyprávěla Terce, že každý dobrý obraz je okno do jiného světa. Terka si představovala okno na stodole, kterým by bylo vidět, co tam tatínek – teď už s panem Kohoutkem – vlastně kutí...

Když byl tatínek v práci, visel na stodole zámek. Jakmile přišel domů, zamkl se ve stodole, pouštěl dovnitř jen pana Kohoutka, a když přišel k večeři, moc nemluvil a už vůbec neodpovídal na dotazy týkající se stodoly. Terka to už nemohla vydržet, a tak jednoho dne přišla po večeři za tátou, položila mu hlavu na rameno a povídá:

„Kdy už to překvapení bude, tati?“

Ale tatínek se jenom usmál a tajemně řekl:

„Kdo si počká, ten se dočká...“ A bylo.

Kromě toho, že se ze stodoly po nocích linuly velmi podivné zvuky a škvírami mezi prkny občas zablikalo modré světlo, začaly se v domě ztrácet různé věci. Například zmizel vysavač. Maminka, která ráda uklízela, z toho byla nervózní. Vysavač není pecka od třešně, ten se nemůže jen tak ztratit. Také není jako Kolumbus, že by odjel na návštěvu k jinému vysavači. Vysavač se nikdy neztrácí. Spí v komoře a vycucává prach po domě. Bylo zvláštní, že zmizel, a ještě podivnější bylo, že se za dva dny vrátil sám do komory. Ale byl bez choboty, totiž bez hadice. Maminka byla rozčilená a důrazně se všech členů rodiny ptala, zda s tím nemají něco společného. Nejvíc podezřívala Terku, jestli si zase nepotřebovala nařezat kroužky, ale Terka měla tentokrát svědomí čisté. Tomáš si všiml, že když se maminka ptala, uhnul tatínek pohledem a předstíral, že musí jít rychle do koupelny. Tomášovi to bylo podezřelé a hned řekl mamince, že si myslí, že za zmizením hadice od vysavače možná stojí tatínek. Maminka trochu zbledla, zeptala se jich, jestli nechtějí zmrzlinu, kterou samozřejmě chtěli, a už se na vysavač nevyptávala.

Pak se ale stalo něco mnohem horšího.

Zmizela mamincina knihovnička. Vedle postele zůstaly knihy úhledně vyrovnané do komínků, ale skříňka byla pryč. Mamince došla trpělivost a zavřela se s tatínkem v koupelně. To se dělo vždycky, když děti neměly slyšet, co si dospělí povídají. Tomáš,

Ema i Terka rychle běželi a přiložili ucho ke dveřím, aby se pokusili zjistit, oč tady běží, protože těch tajností kolem už bylo trochu moc. Tatínek říkal něco jako:

„No bóže, vždyť to byla jen dřevěná skříňka, Danuško... přece nezkazíš dětem překvapení!“

A maminka volala:

„Proboha, co sis to vymyslel, Petře, v čem teď budu mít knížky!“

Tatínek se totiž jmenoval Petr a maminka Dana a jménem se oslovovali, jen když šlo do tuhého. Pak už děti neslyšely nic, protože maminka pustila vodu. Voda zurčela do vany a bylo po vyvídání. Ale maminka vyšla za chvíli z koupelny spokojená a přesvědčená, že od nynějška už se z domu neztratí nic a tatínek vyšel s červenýma ušima, protože se styděl za vysavač a knihovnu, protože je měl na svědomí ON.

Maminka si knihy dala do krabice a dál používala na úklid jen koště, ale ze stodoly se nepřestávaly ozývat podivné rány a tajemné zvuky. Terce pořád vrtalo hlavou, co tatínek ve stodole dělá a stejně jako bratr a sestra netrpělivě čekala, až jim to překvapení ukáže. Najednou Tomáš povídá:

„Myslím, že je to něco, co dostaneme za vysvědčení!“

A Terka velice zesmutněla, protože ji žádné vysvědčení nečekalo, a tak se bála, že to překvapení bude jenom pro Tomáše a pro Emu.

Když se ve škole rozdává vysvědčení, znamená to, že začnou prázdniny. A ty letní byly nádherně dlouhé a bylo jasné, že se děti budou chodit koupat do úvalského koupaliště a budou v lese hrát na schovávanou a různé další zábavné hry jako třeba na hledání pokladu, že se vzadu na zahradě udělá hromada klestí na táborák a opékání buřtů a pak budou potmě běhat kolem domu a svítit si do obličeje zesponu baterkou, což je zvlášť strašidelné. A maminka je nepožene brzy do postele, protože se druhý den ráno nemusí vstávat do školy.

Poslední školní den Tomáš tak spěchal domů, že vysvědčení zapomněl v lavici a paní učitelka za ním musela vyběhnout až před školu. Ema to svoje nikde nezapomněla, byly na něm totiž samé jedničky a pochvala vzadu.

Doma se děti s maminkou usadily kolem stolu a čekaly, až tatínek přijde z práce.

„Já myslím,“ natáhla Terka moldánky, „že bych taky chtěla vysvědčení.“

Maminky se jí zželelo, vzala papír a napsala na něj:

VYSVĚDČENÍ

Terka Zelníčková

Chová se vzorně,

má ráda hlemýžďě, Kolumba, bratra a sestru, tátu a mámu,

trhá třešně na bublaninu

a staví pískové hrady a silnice, všechno na jedničku.

Podpis nečitelný

A Terka poprosila, jestli by jí tam maminka mohla ještě dát úřední razítko. Nakonec jedno našli, s ovečkou, a tak na vysvědčení dostala Terka i razítko.

Když přišel tatínek, byl velmi udivený, že mají tolik dobrých vysvědčení, a všechny je velice pochválil. Děti čekaly, že je vezme na dvorek a slavnostně otevře stodolu, ale tatínek jen otevřel aktovku a každému dal tabulku čokolády. Stodola zůstala dál zamčená a Tomáš řekl večer Terce, když si čistili zuby:

„Počkej, tatínek stodolu otevře na máminy narozeniny příští týden, uvidíš!“

Terka se velice těšila, protože to mamince přála. Sama malovala mamince k narozeninám obraz, na kterém byli celá rodina vyportrétovaní, i pes Kolumbus, jak drží v tlamě buřt. Ten se jí maloval nejhůř, protože nechtěl v klidu sedět, každý buřt hned

spolknul a Terka to nestihla na obraze zachytit. Tátovo překvapení ze stodoly bude pro maminku určitě nejlepší dárek!

III.

Tatínkův barometr za oknem kuchyně ukazoval vysoký tlak a venku bylo nádherně. Maminka měla taky vysoký tlak, protože se zlobila na Kolumba. V noci, když všichni spali, nehlídal a bavil se tím, že vykousal v křesle díru. Maminka musela telefonovat panu čalouníkovi Rambouskovi, aby přišel a křeslo znovu potáhnul, a nemohla jít s dětmi na koupaliště.

„Musíš dávat pozor na sestry,“ kladla na srdce Tomášovi, „Terka ještě neumí plavat a za žádnou cenu si nesmí sundávat nafukovací rukávky!“

Tomáš slíbil, že pozor na sestry dá a Terka že si nic sundávat nebude. Maminka jim tedy dala do košíku obložené celozrnné housky a láhev se zředěným pomerančovým džusem, aby se mohli na koupališti nasvačit a přijít domů až později odpoledne. Tomáš všem třem dofoukl pumpičkou duše na kolech a naložil košík s jídlem. Vzali si batůžky s ručníky, zamávali mamince, která stála v brance a držela Kolumba, který sebou škubal a poštekával. Velice totiž toužil jet také na koupaliště, protože vodu miloval. Zvláště když se mohl mokřý oklepat vedle suchých lidí. Jednou se vymáchal v Terčině nafukovacím bazénku na zahradě a přišel se oklepat k tatínkovi do postele, když úplně suchý tatínek sladce spal. Tatínek pak křičel něco o psím útulku, ale nemyslel to vážně, protože měl Kolumba velice rád i mokrého.

Tomáš, Ema a Terka si nasadili helmy a vyjeli na lesní cestu, která vedla na koupaliště. Cesta byla plná výmolů, ale měla tu výhodu, že po ní nejezdila žádná auta. Na všech hrbolech ze zaschlého jílu navíc Tomáš na kole skákal jako jojo a Terka se

tomu smála. Ema občas zastavila, když vedle cesty náhodou uviděla krásnou červenou lesní jahodu. Nic na světě není tak voňavé a dobré jako lesní jahody... Ema ji vždycky slupla a po těle se jí rozlil slastný pocit. Řekla si, že až bude velká, bude pěstovat les, aby v něm rostlo co nejvíc jahod. Bude je pak prodávat, a kdyby se náhodou všechno neprodalo, bude je sama jíst. Vymyslí jahodovou rtěnku a jahodový parfém... Ema se zamyslela a přestala dávat pozor na cestu. Do dráhy se jí postavil hrbol, ona nedržela pořádně řídítka a bum! Už ležela na zemi pod kolem.

„Pomóoc!“ vykřikla plačtivě, protože věděla, že má rozbité koleno. Tomáš se hned otočil, vrátil se a začal Emu zachraňovat. Zvedl jí kolo a podíval se zblízka na odřeninu.

„To nic není,“ řekl sestře, „pamatuješ, jak jsem měl z asfaltu sedřenou celou nohu?“ Ema pamatovala. Bylo tenkrát po dešti a Tomáš se přes výslovný tatínkův zákaz rozhodl na mokré silnici trénovat na kole smyky. Spadl a ošklivě se odřel a tatínek ho bez výčitek vzal k paní doktorce, ale když se Tomáš zahojil, tak mu táta řekl, že ho Tomáš moc zklamal. Tomáš se styděl a nerad na to vzpomínal, až teď, protože ji chtěl uklidnit. Ema jen potáhla nosem. A tak dodal, že až se rozbité koleno umyje na koupališti pod sprchou, úplně přestane bolet. To jí udělalo dobře a přestala natahovat. Nasedli na kola a jeli dál, až dorazili na koupaliště.

Roztáhli si deku pod stromem, na ni přichystali ručníky, a protože měli plavky na sobě, nemuselo být žádné dlouhé převlékání, jen triko a šortky dolů a skočili pod sprchu a hup do vody. Na dece zůstala jen Terka, která si musela nafouknout rukávky. Foukala, co jí síly stačily, a záviděla Emě a Tomášovi, že už můžou plavat. Rukávky jako by byly bezedné a Terku už bolela pusa. Navíc pořád nemohla zamáčknout ventilek. Terku to přestalo bavit. Maminka říkala, že si rukávky nesmí sundávat, maminka neříkala, že je MUSÍ nafouknout. Terka se nasoukala do nedofouknutých rukávů a rychle utíkala k bazénu. Rozhodla se vylézt na startovací blok a skočit rovnou do hloubky. Postavila se nahoru jako plavec šampión, pokrčila kolena, odrazila se a letěla. Zavřela oči a pusou, aby se jí do nich nedostala voda. Zvláštní však bylo, že Terka visela ve vzduchu nad vodou, ale do vody nějak nemohla dopadnout. Otevřela oči a zjistila, že ji ve vzduchu za plavky drží urostlý a opálený pan plavčík, který našťavaně povídá:

„Račte do dětského bazénu, slečno.“

Postavil ji na trávník a přísně se na ni po-
díval.

„Velký bazén je pouze pro plavce!“

Terka zčervenala a pípla:

„Ano.“

Pan plavčík jí nafouknul rukávky a poslal ji, kam patří. Ale Terka snila o tom, jak plave s Tomášem a Emou ve velkém bazénu a překonává plavecké rekordy.

„To se musíš nejdřív naučit splývat,“ řekl pan plavčík a ukázal jí v dětském bazénku, jak se to dělá. Když si lehl pod vodou, byl přes celý bazének a maminky prcků se na něj obdivně dívaly. Ema

pak zkoušela celé odpoledne splývat a docela jí to šlo a pod vodou vydržela děsně dlouho. Stačí ještě začít dělat tempa rukama a nohama a bude plavat jako delfín!

Byl to krásný den na koupališti, všichni se vyplavali, snědli svačinu a o půl čtvrté se vydali domů. Terka mávala panu plavčíkovi a pan plavčík mával Terce. Ema jí to záviděla.

„Příště si taky vezmu rukávky,“ uvažovala nahlas, protože by se s plavčíkem také ráda seznámila.

A Terka byla pyšná a docela přestala Emě závidět, že už umí plavat.

Doma všechno vyprávěli mamince, která se velice divila a pokárala Tomáše za to, že nenafoukl Terce rukávky. Ošetřovat Emينو koleno už nemusela, protože se na něm sám od sebe udělal stroupek a už vůbec nebolelo. Tatínek byl doma, ale nedalo se s ním o ničem mluvit, protože byl zamčený s panem čalouníkem Rambousekem ve stodole.

„To by mě zajímalo,“ řekl Tomáš, „kolik pánů ještě přijde k nám do stodoly, než nám tatínek to překvapení ukáže.“

A maminka se zatvářila tak nešťastně, až jim jí bylo líto.

Venku začalo navíc pršet, takže pan Rambousek si od nich musel půjčit deštník, když večer odcházel.

Poděkoval a řekl:

„Letos má bejt durchundurch mokrý a studený léto, paninko,“ a děti se vyděsily, protože když prší a je chladno, maminka je na koupaliště určitě znovu nepustí.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.